

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

‘Εκει όπληξε στρατιωτική φρουρά και ό ένας από τους τρεις συνοδούς του κόμητος άφιπνευσε για να δείξει τά διαβατήριά του.

‘Ο άξιωματικός της φρουράς άφου έξέτασε τά διαβατήρια διάταξε να σηκώσουν τη γέφυρα για να περάσουν οι ιππείς. Μά εκείνη τη στιγμή ένας ταχυδρόμος με τά οικόσημα του Διοικητού της πόλεως, έφθασε καλπάζοντας και έδωσε στον άξιωματικό μια έπιλογια διαταγή. Μόλις την έδιάβασε ό άρχηγός της φρουράς στράφηκε προς τους ιππείς και έλεπε κατάγλωφως κοιτάζοντάς τους με άπορία.

- Τι σημαίνει αυτό ; ρώτησε ό ένας των ιππέων με θ.μό.
- Αυτό σημαίνει κύριε, άπάντησε με ευγένεια ό άξιωματικός, ότι αυτή τη στιγμή έλαβα μια διαταγή διά της όποίας διατάσσομαι να θεωρήσω ως μη έκδοθέντα όσα διαβατήρια θά μου παρουσιασθούν άποψε.
- “Α ! “Α ! έπρόφερε ό άνόλουθος, του όποιου άλλαξε ή όψη.
- Άκούε ιδέ, έλεπε τελειώνοντας ό άξιωματικός, διατάσσομαι να συλλάβω κάθε άνθρωπο που θά ήθελε να βγή άπό την πόλη.
- Με άλλους λόγους, μάς συλλαμβάνετε.
- Ναί, κύριε. Λυπάμαι πολύ γι’ αυτό, αλλά αυτό εινε τό καθήκον μου.
- Κ’ εμείς λυπούμαστε πολύ, κύριε, που δέν έχουμε καιρό να σάς κρατήσουμε συνοτροφιά.

Και λέγοντας αυτά ό άνόλουθος που δέν ήταν άλλος άπό τό Γουλιέλμο Λοβέρ, όρμησε έξω άπό τη σκοπιά.

— Άπάνω του ! φώναξε ό άξιωματικός. Πιάστε τον άνθρωπο αυτό !

Τέσσερες στρατιώτες όρμησαν έναντιόν του μυλωνά. Με μια όμως κίνητη των χειρών του και των ώμων του, τούς έστειλε να κυλιστούν άπάνω στο χιόνι. Άμέσως κατόπι ό Γουλιέλμος πήδηξε άπάνω στο άλογο του και άρχισε να καλπάζη. Οι δυο άλλοι σύντροφοί του μαζί με τον κόμητα της Θούνης είχαν προηγηθεί. “Έτρεχαν να φτάσουν στην άλλη πύλη της πόλεως προ) τού ταχυδρόμου τού Διοικητού.

“Άξαφνα ήχοι σαλπίγγων άκούστηκαν μέσα στην νύχτα.

Οι φυγάδες κ’ οι τέσσερες μαζί έκράτησαν τάλογά τους τόσο άπότομα όστε τά δυστυχισμένα ζώα εγονάτισαν.

XIII

Νύχτα χειμωνιάτικη

Την ίδια ώρα που ό κόμης Γοδεφρίδος χωρίς να τό θέλη κ’ αυτός, έσώζετο άπό τό θάνατο, ένας άλλος φυλακισμένος, σέ πολύ χειρότερη άπό τη δική του φυλακή, γλέτωνε κ’ αυτός άπό τον άσφαλή θάνατο που τον έπεριμενε.

‘Ηταν δέ αυτός ό δυστυχισμένος Φλορεστάν. “Υστερ) από έξη έβδομάδων άκαρπες προσπάθειες και κόπους, άφου έσκαψε σέ δέκα μέρη τό θόλο του ύπογειου, άφου έζήτησε ν’ άνοιξη ένα πέρασμα προς όλες τις διευθύνσεις, ό Φλορεστάν ελιχε πετύχει πιά.

Τά χώματα που έλεπταν πάνω άπό τό κεφάλι του τον ελιχαν φανερώσει στην άκρη της σενής τρύπας που ελιχε άνοίξει τον ύδρανό ! Και ήταν καιρός πιά, γιατί τά τρόφιμα του ελιχαν σσθεί. Προ) εικοσιτεσσάρων ώρών δέν ελιχε βάλει στο στόμα του τίποτα και ελιχε άρχισει να έξαναλείτα.

“Όταν άντίκρουσε τό φως και ό έξωτερικός άέρας τον έδρόοισε, γονάτισε κάτω και άρχισε να κλαίη. “Η μορφή του άδελφου του παρουσιάστηκε μπροστά του και ό Φλορεστάν άναλογίζομενος τις συμφορές τις όποιες τού προκάλεσε, έννοιωσε να ξαναυριζήη μέσα του όλη ή θέλησή του. ‘Εσηκώθηκε, έτοιμος να φύγη. “Υστερ) από πολύν άγώνα κατώρθωσε να περάση από την τρύπα που ελιχε άνοίξει και να πατήση τό πόδι του στη γη. Άμέσως μόλις έννοιωσε τον έαυτο του έλεύθερο κλονίστηκε κ’ έπεσε κάτω άναίσθητος.

“Η νύχτα ήταν γαλήνια, τό κρύο δυνατό και έρημια άπόλυτη άπλωνότανε γύρω. “Όταν συνήλθε ό Φλορεστάν ελιχε ότι βρισκόταν κάπως μακριά άπ’ την Τουραίνη, σ’ ένα προάστειο έρημο. ‘Ηταν άποφασισμένος να μη μέσα στη φυλακή και να πεθάνη άντι του άδελφου του. Σε περίπτωση που ό Γοδεφρίδος ελιχε θανατωθή θά φρόντιζε ν’ άποκαταστήση την τιμή του θυμιαζόμενος κ’ ό ίδιος.

Στην έρημια όμως που βρισκόταν πώς μπορούσε να εκτελέση τό σχέδιό του ; Άπό πού να ζητήση πληροφορίες ; Σε πούδ μέρος βρισκόταν ή φυλακή.

“Ο Φλορεστάν άρχισε να περπατάη στην τύχη. Τό κρύο τού τρυπούσε τά κόκκαλα και τά δόντια του χτυπούσαν. “Υστερ) από πεν-

τακόσια βήματα αναγκάστηκε να σταματήση γιατί ή δύναμεις του τόν έγκατέλειπαν και πάλι.

Καθώς έκοιταξε γύρω, ελιχε άκριβώς στο μέρος που περνούσε τό ποτάμι ένα σπίτι σκεπασμένο σχεδόν όλόκληρο άπό τό χιόνι. ‘Ηταν ένας νερόμυλος έγκαταλελειμένος ίσως γιατί ούτε κανόνες έβγαίναε άπ’ αυτόν, ούτε και φως ελιχε.

‘Ο Φλορεστάν κατέβηκε την άπότομη όχθη, προχώρησε άπάνω στο παγωμένο ποτάμι κ’ έκανε ένα γύρο στο μύλο.

“Η πόρτα του ήταν κλεισμένη. Θεώρησε περιττό να την χτυπήη. ‘Αλλά ένας στεναγμός άνακουφισσος βγήκε άπό τό στήθη του, όταν ελιχε στο πίσω μέρος του σπιτιού ένα παράθυρο άνοιχτό και προς τό κάτω μέρος του παραθύρου αυτού μια σκάλα άκουμπισμένη στον τοίχο. Σε κάθε άλλη περίπτωση θά του φαινόταν περιεργη ή σύμπτωσις αυτή, γιατί καθώς φαινόταν μόλις προ) όλίγου ή σκάλα βρισκόταν εκεί, έπειδή τό σκαλοπάτια της μόλις ήσαν χωνισμένα.

Στό Φλορεστάν όμως δέν έκαναν καμιά έντύπωση αυτά. Παγωμένος, τρέμοντας, έσπευσε ν’ άνέβη και να μηη στο καταφύγιο αυτό. Μόλις έμπηκε μέσα έκλισε πίσω του τό παράθυρο και προχώρησε δυο-τρια βήματα ψηλαφώντας στο σκοτάδι. Μά έξαφνα έκανε πίσω, γιατί τό χέρι του ελιχε άκουμπήσει σ’ ένα χρεβάτι που ήταν άδειανό μόν, αλλά ζεστό άκόμη.

Στην άρχή ό Φλορεστάν σκέφτηκε να φύγη. Μά έπειτα ελιχε ότι θά ήταν προτιμώτερο να παρουσιασθή στην οικειοσσύη και να τό έξηγήση τη θέση του. Τη στιγμή που σκεφτόταν αυτά ένας ψιθυρος έφτασε ως ταύτιά του, προερχόμενος άπό τό διπλανό δωμάτιο. “Ενας άντρας και μια γυναίκα συζητούσαν.

“Η φωνή του άντρός ήταν ταπεινή και ικετευτική, της γυναίκας περήφανη και θυμωμένη.

“Ο Φλορεστάν σκέφτηκε και πάλι να φύγη, όταν έξαφνα ένα όνομα που έπρόφερε ή γυναίκα τον έκανε ν’ σταθί. Τό όνομα αυτό ήταν τού Ισπανού λοχαγού δόν Ραφαήλ ντε Σαλζέντο.

“Ο Φλορεστάν θυμήθηκε τότε ότι ό δόν Ραφαήλ τού ελιχε κάνει λόγο για κάποιον έρωτά του προς μίαν ωραία μυλωνά. Πλησίασε την πόρτα κ’ έπεισθη τότε ότι ή άντρική φωνή ήταν τού δόν Ραφαήλ.

Να τί συνέβαινε :

‘Από την ήμέρα που ή Μαγδαληνή ελιχε ύποδείξει στην σύζυγον του Μυλωνά Λοβέρτ ‘Ιωάννα όλες τις τραγικές συνέπειες που θά ελιχε ή έξακολουθήσις των σχέσεών της με τον δόν Ραφαήλ, ή ωραία μυλωνά ελιχε σκεφθει πολύ. Στην άρχή ή γυναίκα έπιπολαίωτης της την ελιχε άφήσει να παρουσαθή κάπως άπο τον ώροτο λοχαγού με ώρμότερη σκέψης την έκανε ν’ άποφασίση να τον άπομακρύνη σιγά σιγά.

Και εκείνο τό βράδι τού ελιχε άποφασιστικά :

— “Άς χωριστούμε. ‘Ενόμιζα πώς σάς άγαπούσθ, μά τώρα που έξέτασα καλά την καρδιά μου άποφασίσα να μη σε ξαναδώ πιά.

‘Ακούγοντας τά λόγια αυτά, ό δόν Ραφαήλ έγινε έξω φρονών.

Σταθώσε τά χέρια του κ’ άρχισε να κοιτάξη την ‘Ιωάννα με μανία. “Η “Ιωάννα βλεπόντας τον έτσι άρχισε να τρέμη. Κατάλαβε ότι δέ μπορούσε να βασισθή στην τιμιότητα του άνθρώπου αυτού με τον όποιο βρισκότανε μονη στον σπιτί της. Της ήσθε τότε ή ιδέα να τρέξη και να φύγη άπό τό σπίτι, μά ό δόν Ραφαήλ της έφραξε τό δρόμο.

Τότε ή ‘Ιωάννα γονάτισε μπροστά του και με άγωνία άρχισε να κλαίη και να τον ικετεύη. Μά αυτός δέν την άκουγε. Με τά μάτια φλογισμένα, προχωρούσε προς αυτήν.

Στό τέλος την έπιασε, την έσήκωσε άπό κάτω και έρριξε μια ματιά γύρω. “Επειτα την άγκάλιασε ένά εκείνη προσπαθούσε να τό ξεφύγη. (‘Ακολουθεί)

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ, ΟΠΛΙΣΘΗΤΕ, ΛΑΒΕΤΕ ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΣΑΣ !
ΕΡΧΕΤΑΙ ! ΕΡΧΕΤΑΙ ! ΕΡΧΕΤΑΙ !

Ο ΜΠΑΛΑΟΣ

(Τό νέο μας μυθιστόρημα)

Θά σάς καταπλήξη, θά σάς τρομάξη, θά σάς φέρη φρικιάσεις, θά σάς γοητεύση, θά σάς θυμήση τόν περίφημο

«ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ»

Την άγκάλιασε ένά εκείνη προσπαθούσε να τό ξεφύγη